

Budapest

József-körut 29. sz.

A KITARTÁS

KÖLCSÖNÖSEN SEGÉLYEZŐ EGYESÜLET HETILAPJA

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben és vidéken postaküldéssel 12 korona.

Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a *Nemzeti Baleset Biztosító Részvénytársaságnál* 2000 koronára vannak biztosítva.

A »Kitartás« című jótékonyági egyesület alapszabályait a nagymagyar királyi Belügyminiszterium 48.314.900. szám alatt jóváhagyta.

Az egyesület igazgatósága:

Elnök: *benedekfalvi Dr. Luby Gyula* máv. titkár és ügyész.Igazgatók: *Kubik Béla* orsz. képviselő, *Fábián Lajos* mérnök, *Ilkey László* székesfővárosi hiv. főnök, *Dr. Bankos Károly* máv. f., *Vécsey Frigyes* máv. altiszt, *Horváth István* mozdonyfőszerelő.

Az egyesület tagjait illető kedvezmények.

A tagsági jogosultság első évében:

- a) Baleset folytán bekövetkező halál esetén 2000 korona baleseti segélyben.
b) Baleset folytán beállott teljes vagy részleges munkaképtelenség esetén a tag 2000 korona arányában egy meghatározott százalék szerinti összeggel kárpóttatik.

A második évben:

- a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első évben.
b) Ha a tag elhal, az általa a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 500 korona halálzási segély fizetetik.
c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona halálzási segély fizetetik.
d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A harmadik évben:

- a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első és második évben.
b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 1000 korona halálzási segély adatik.
c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona fizetetik.
d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A negyedik évtől kezdve:

- a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első, második és harmadik évben.
b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezménye-

zettnek 2000 korona halálzási segély fizetetik ki.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 500 korona fizetetik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, hetenkint, 6 héten át, 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

Ezek képezik a biztosítottaknak *A)* csoportját, míg azok, akik a *B)* csoportba óhajtanak belépni, az itt felsorolt pénzbeli kedvezményeknek csupán felét kapják.Ezen kedvezmények ellenértéke fejében az utóbbi csoportba belépők az első évben havi két korona, a második évtől kezdve havi 2 korona 50 fillér tagsági díjat, az *A)* csoportba belépők pedig az első évben szintén havi 2 korona, a második és a következő években havi 5 korona tagsági díjat fizetnek.

Ezen kedvezményekben a tagok mindaddig részesülnek, amíg az egyesület tagjai maradnak; a balesetbiztosítás azonban a 60 éves életkor betöltése után megszűnik.

Azok, kik az egyesületbe való belépéskor már 45-ik életévüket elérték, a fent felsorolt kedvezményeknek csak felét kapják.

Aki 55-ik életévét elérte, az egyesületbe fel nem vételik.

Mindezekon felül úgy az *A)*, mint a *B)* csoportba tartozó tagoknak a következő kedvezményekre van igényük:

Peres és perenkívüli ügyekben csupán a készkiadások felszámítása mellett ügyvédi képviselőben részesülnek.

A »Kitartás« című hetenkint megjelenő lapot díjtalanul kapják.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Minden baleset, megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, okvetlenül bejelentendő.

EGYESÜLETI ÜGYEK.

Segélyezések kimutatása.

Halálozási segélyek.

Lapunk 22. számában kimutatott segélyösszeg 8000 korona.

Balesetsegélyek.

Lapunk 22. számában kimutatott segélyösszeg 11.026 korona 66 fillér.

Betegsegélyek.

Lapunk 22. számában kimutatott segélyösszeg 3840 korona

Olvasóinkhoz.

Folyó évi június hónap 1-jével új előfizetést nyitunk lapunkra mindazok számára, akik egyesületünknek nem tagjai, de akik úgy a balesetbiztosításnak kedvezményében, mint egy komoly és tartalmas hetilap hasznos, szórakoztató olvasmányában részesülni akarnak.

Lapunknak legutóbb megjelent számai tesznek tanubizonyságot róla, hogy ilyen komoly, tárgyilagos és tartalmas egyesületi közlöny — legalább ebben a szakmában — ez idő szerint nincs sehol az országban. De nincsen olyan lap sem, amely a balesetbiztosítás kedvezményét mindenkinek, kivétel nélkül, oly olcsó árban nyújtaná, mint a mi heti közlönyünk.

Nem egyesületi tagok részére a lap előfizetési ára havonként egy korona. Ennek ellenében megkapják az előfizetők a minden vasárnap megjelenő lapot, és a »Nemzeti Baleset-Biztosító Részvénytársaságnál« 2000, azaz kétezer koronáig vannak biztosítva halált okozó, vagy állandó és teljes munkaképtelenséggel járó baleset ellen, szintugy ezen 2000 korona arányában minden olyan baleset ellen, amely részleges, de állandó rokkantságot okoz. Erről a biztosításról minden előfizető — aki nem a »Kitartás«-egyesületnek tagja — egy külön biztosítási kötvényt kap.

Ezen lapelőfizetés nem tévesztendő össze

magával az egyesületi tagsággal. Mert az egyesületi tagok úgy mint eddig, továbbra is díjtalanul kapják a lapot és az azzal járó összes kedvezményeket. Akik pedig még nem egyesületi tagok, de a lap élén felsorolt kedvezményeket óhajtják elérni, azoknak nem elég csak magára a lapra előfizetniök, hanem szabályszerű felvételi igazolvánnyal az egyesületbe való felvételt kell kérelmezniök.

Egyesületünknek minden egyes tagját felkérjük, hogy a lapot minél szélesebb körökben ismertessék, megkedveltessék és ezzel nemcsak az egyesületnek, hanem önönmaguknak is hasznot hajtsanak. Mert az egyesületnek terjeszkedése és megerősödése minden egyes tagnak megerősödése egyuttal. Különösen a bizalmi férfiakat kérjük, hogy úgy a lapnak, mint az egyesületnek érdekeit ebben az irányban is karolják fel és terjeszszék, a kellő felvilágosításokat, útbaigazításokat minden irányban megadják s a lap külön előfizetési díjait szokásos úton juttassák az egyesület pénztárához.

Újból hangsúlyozzuk, hogy nem egyesületi tagok részére az előfizetési díj — baleset ellen való biztosítással együtt — havonként egy korona, negyedévenként három korona, félévenként hat korona, egész évre pedig tizenkét korona.

A magyar sajtó és a vasutasok.

(T. A.) Egy vasuti szaklapnak igen komoly, igen talpraesett cikkét olvastam a napokban, amely cikkben annak írója határozottan állást foglal a magyar sajtónak a magyar vasutasokkal szemben állandóan gyakorlatba vett rendszere ellen. Lévén ennek a rendszernek az a nyitja és rugója, hogy némely ujság, ha nagyritkán eszébe jut a vasuti emberek ügyeivel foglalkozni, ezt mindig a szánakozás egy nemével teszi és nem is annyira a vasuti társadalom, mint inkább a maga hasznának szemmel tartásával.

Alig hogy ezt a cikket elolvastam, egy rövidke kis hír ragadta meg a figyelmemet, mely ugyancsak a lapok egy részében látott napvilágot és ugyancsak a magyar vasuti társadalommal foglalkozott. Az volt pedig megírva ebben a hirben, hogy a vasuti hivatalnokok egy deputációt küldtek az ő miniszterükhöz, felkérendő őt, miszerint azt a sok hivatalnoktársukat, akik egy bizonyos életkort már meghaladtak, vagy akik még mindig nem bírják tökéletesen a magyar nyelvet, nyugdíjazza, bocsássa el a szolgálatból, szóval, irtsa ki a vasuti tisztviselői karból.

No, ez a hír még jobb az előbbi dolgoknál is. Hát a magyar vasutasnak nyomora oly nagy, sorsa annyira szánalomra méltó, hogy nem tudva másként segíteni magán, a saját vérét, a saját kartársát kezdi már irtani? Miként azok a hajósok, akiket a vihar egy csolnakba üzött, és akik napokig, hetekig való tengeri bolyongás után, irtóztató éhségük és szomjúságuk csillapítása végett, sorsot huznak, hogy kit öljenek meg maguk közül, kit egyenek meg?

Az igaz, hogy sokra vittük. Különösen sokra a magyar sajtó előtt. Mert annak a szemeiben már nemcsak a legszánalomra méltóbb páriák vagyunk egytől-egyig, hanem kannibálok is; igazi kannibálok, akik még a saját véreikre is éhes szemekkel tekintenek!

Hát én tudom; hogy honnan kerültek a magyar sajtóba ezek az áramlatok. És nem tudom, hogy mi jogosít fel egyes hírlapokat az e fajta mesék kitalálására és terjesztésére. Vagy mi indíthat egy komoly ujságot arra, hogy ilyen hirt, ilyen képtelenséget még csak figyelmeire is méltasson.

Én csak azt tudom, én csak azt látom, — és ezt hosszú évek tapasztalatai érlelték bennem meggyőződéssé — hogy a magyar sajtó, amely kiválóan áll egyébként hivatásának magaslatán, a magyar vasuti ügyek, ezek

között a magyar vasutasok ügyeinek felkarolásánál nem abban az irányban halad, amely irány méltó lenne hazánknak ezen immár leg-hatalmasabb, legjelentékenyebb közgazdasági tényezőjéhez, annak érdemes munkásaihoz, mint magának a sajtónak hivatásához és komolyságához.

Hogy miért nem méltó ez az irány a vasutnak, mint közgazdasági tényezőnek fontossága szempontjából, annak a kifejtését hagyjuk más alkalomra. Most csak arról szóljunk egy-két szót, ami a magyar vasutasok személyes viszonyainak feszegetésére vonatkozik.

A magyar vasuti társadalom, mint ilyen, a maga fáradságos, nehéz szolgálatának hűséges teljesítésével sokkal fontosabb hivatást teljesített egy félszázad óta az ország gazdasági viszonyainak fellendítésében, ez a társadalom három évtized óta sokkal többet tett a más nyelvű nemzetiségek lakta vidékeken a magyar nyelv terjesztése érdekében, mint bármely más testülete hazánknak. Ez a vasuti társadalom annak daczára, hogy hivatása szakadatlanul a legkeményebb próbákra teszi úgy fizikai, mint erkölcsi, szellemi erejét, soha, egy percre nem tántorodott meg a maga kötelességének szilárd érzületében. Ez a társadalom, még alig növe ki a gyermekkor esetlenségeiből, munkájának és működésének olyan óriási eredményére tud ma már visszailleszteni, mint kevés más tisztviselői az országnak. Ez a társadalom mindezek daczára — mondjuk meg nyíltan — valóságos mostoha gyermeke ennek az országnak.

Hogy miért van ez így, azt lesz még alkalmunk — és úgy hisszük, nagyon bőségesen — tárgyalni. De hogy ennek az állapotnak nem a magyar vasutasok az okai, azt már előre is kimondhatjuk.

Ez a társadalom, ha már nem találta meg működésének azt a jutalmát a köztudat előtt, amelyre méltán és becsületesen reá-szolgált, még kevésbé érdemli meg ettől a köztudattól, annak az organumaitól azt, hogy vele szánandó páriák gyülekezeteként foglalkozzék. Még kevésbé érdemelte meg pedig, hogy róla olyan hazug hírek lökessenek ki a nyilvánosság elé, amely hírek egyenes arculcsapását képezik egy tisztességes, nagy és kiváló testület gondolkozása módjának.

Nem, tisztelt ujságíró társaink. A vasuti ember még nem küzd annyira az éhínséggel, az ő nyomora még nem olyan kétségbeesett, hogy emiatt elvesztette volna a józan eszét, kivetkőzött volna az emberséges gondolkozásból. Ő még nem áhitozik saját kartársainak

a vére és nem küld deputációkat sem miniszterhez, sem máshová, hogy lebunkóztatását kérje azoknak, akik egy hosszú, fáradtságos élet megfeszített munkássága árán felneveltek azzá a magyar vasutakat, amivé jelenleg lettek.

Ha már nincs elismerő szavuk a magyar vasutas számára, legalább ne alázzák meg őt. Ne alázzák meg szánakozásukkal, ne verjék arczul a — kannibálizmus vádjával.

Kecskeméti vasúti árvaház javára Rákos-állomáson rendezett nyári mulatság.

Amint azt már folyó évi május hó 26-án kelt 21. számú lapunkban is jeleztük, Rákos-állomás fűtőházi és állomási személyzete folyó hó 2-án a Kecskeméten építendő vasúti árvaház-alap javára Rákoson műkedvelői előadással egybekötött nyári mulatságot rendezett, mely ugy anyagilag, mint erkölcsileg a legszebben sikerült. A mulatságon közel 600-an vettek részt, kik a legkellemesebb hangulatban élvezték a fáradhatlan rendezőség által elmesén és válogatva összeállított kitünő műsor minden egyes pontját.

A mulatság a legszebb nyári napon már délután 4 óraker díjtekézzel vette kezdetét, mely szintén szép összeggel gyarapította a tiszta jövedelmet. A műsor 2-ik pontja világposta volt, melyben, hogy a nagy számban megjelent szebbnél-szebb hölgyek mily élénken s a legrózsásabb hangulatban vettek részt, mutatja már az is, hogy a mulatság egyik díszelnöke, Pittrolffy Béla ellenőr, áll. főnök ur 186 levelezőlapot kapott.

A világposta után a nagy érdeklődéssel várt »Szépségverseny« következett. Lázás sietséggel gyűjtettek a szavazatok s azok megolvastatván, a legtöbb szavazatot Garay Regina k. a. nyerte, kinek a rendezőség által készített gyönyörű rózsacsokrot — mint a legmegfelelőbb szépségdíjat — Ofner József máv. felügyelő ur, a mulatság egyik védnöke — kit a figyelmes rendezőség a délutáni vonatnál zenezővel fogadott — az ónala megszokott elmés és udvarias szavak kíséretében adott át.

A szépségverseny után Garay Regina k. a. »Szerenád« című monologot adta elő Makai Emiltől, igazi benső érzéssel s meglepően bájos felfogással. Garay k. a. előadását az egész közönség valóságos tapsviharral jutalmazta.

Garay k. a. után Berketz Gizella k. a. lépett a színpadra s behizelgő, lágyan csengő, tiszta hangjával a »Remény« című keringőt oly nagy hatással énekelte, hogy a szünni nem akaró éljenzések lecsillapítására több magyar dallal volt kénytelen még énekét megtoldani.

Mindezek után a műkedvelői előadás következett, melyen egyedül a jótékony célra való tekintettel szíveségből a következők működtek közre: Hölgyek: Fenyő Józsa k. a., Balázs Janka k. a., Irsay Margit k. a. Urak: Komlós J., Halmos M., Klein Villi, Ladányi Imre, Solti Károly, Pálffy, Kapassy, Hoffmann Richárd és Frigyes.

Előadatott a »Rendelő óra« című vigjáték egy felvonásban, Almássy Tihamértól.

Összinte csodálkozásunkat és egyuttal köszönetünket kell kifejezni a derék szereplők mindegyikének,

de kiváltképen Fenyő Józsa k. a.-nak, kinek igazi művészi tehetsége valóban bámulatba ejtette a közönséget, mert nem műkedvelőket, hanem kész nagy tehetségeket láttunk és hallottunk, olyannyira, hogy a közönség csak a függöny legördülte után vette észre, hogy nem a Vigszínházban, hanem Rákoson, a Gubek-féle vendéglő kerthelyiségében van. Ugy az együttes játék, mint pedig a kidolgozás és felfogás osztatlan tetszését és köszönetét érdemelte ki az egész közönségnek. Nem mulaszthatjuk el e helyen megemlíteni Hoffmann Ferencz urat, a »Kitartás« egyik buzgó tisztviselőjét, ki a műkedvelői előadás rendezése körül fáradhatlan tevékenységet fejtett ki. A műkedvelői előadás után a mulatság egyik elnöke, Garay Gyula úr szórakoztatta bűvész-mutatványokkal a hálás közönséget, melyek meglepően jól sikerültek s Garay úr bámulatos kezűgyességéről tettek tanúságot.

Mindezek után a már várva-várt táncz kezdődött a kerti helyiségben, melyet a fáradhatlan és ügyes rendezőség a legszebben díszített fel ez alkalomra lámpákkal, gallyakkal, lampionokkal és villamos lámpákkal, s tartott reggel 8 óráig a legjobb kedvben és hangulatban, pompás cigányzene mellett. A szép mulatságon ugy a közelből, mint a távolból is nagyon sokan vettek részt, többek között Ofner József máv. felügyelő, dr. Luby Gyula máv. ügyész, egyesületünk elnöke, Huber Ferencz, egyesületünk titkára stb. Különösen kiemeljük itt Kubányi József kecskeméti pályafelügyelő urat, az árvaház eszméjének megpendítőjét, ki nem sajnálva időt, fáradtságot, utat, Kecskemétre jött el kedves családjával s bájos hölgyrokonával, kinek ezen áldozatkésziségeért ugy a rendezőség, mint pedig a magunk nevében is köszönetünket fejezzük ki.

Köszönetünket fejezzük ki továbbá Ofner József és Jármay Béla máv. felügyelő uraknak azon szíves készségükért, hogy a mulatság védnökségét s ezáltal annak sikerét biztosítani szívesek voltak, az összes szereplőknek s végre a fáradhatlan, tevékeny, buzgó rendezőségnek, kiknek neveit 26-iki számunkban már közöltük s ezek között is különösen Gombás Károly rendező-bizottsági elnöknek, *azon óhajunkkal, hogy a szép sikeren felbuzdulva, összes nagyobb állomásaink mihamarább, minél nagyobb számban követhék Rákos-állomás derék és nemes személyzetének példáját s minél nagyobb összeget juttatnának ily módon is a kecskeméti árvaház javára.*

A mulatság anyagi eredményéről a legközelebbi lapunkban fogunk beszámolni, de már most is örömmel jelenthetjük, hogy a »Kitartás« által e célra már megindított gyűjtés összegét 200 koronával jóval nagyobb összeggel fogja a jól sikerült mulatság növelni.

Védekezés a balesetek ellen.

A minapában egy derék pozsonyi gyárosról emlékeztünk meg, aki jobban érdeklődik a munkás embernek boldogulása, felszámolása iránt, mint a saját zsebe iránt. Vagyis, aki igazi fehér holló-számba megyen a mai gazdasági és szociális viszonyok közepette.

Ez az úr, névleg Schulpe György, nemcsak szóval, nemcsak tettel könnyít és javít a maga munkásainak sorsán, ahol teheti, de kifogyhatatlan az áldásos tervek kifőzésében és nem kiméli magát, nem sajnálja a fáradságot, amikor valamely szép

és nemes eszméjének a megismertetéséről, megvalósításáról van szó.

Mi is barátai, mi is támogatói vagyunk a munkás embernek, a szegény embernek. Bennünket is érdekelnek az olyan férfiak, mint Schulpe György és érdekelnek az ő javaslatai.

Itt van előttünk megint egy Arról szól, miképpen kellene gondoskodni a testi balesetek meggátlásáról, az iparnak, a gyáraknak nyomorékjai csökkentéséről. Lássuk a tartalmát:

A legtöbb ipari üzemben, hol erőgépek és egyéb mechanikus eszközök vannak használatban, sajnos — gyakran fordulnak elő oly balesetek, néha a szükséges óvintézkedések hiánya, néha a munkások vigyázatlansága következtében, melyek számos munkabíró egyénnek egészségét, testi épségét rongróják, vagy életét kioltják.

A modern államok iparpolitikájának egyik fő- és vezérelve az, hogy minél inkább biztosítsák a munkásoknak ipari üzemekben veszélytelen alkalmazását.

A munkásoknak egészségét és épségét azonban nemcsak a gépek veszélyeztetik, de számos egyéb tényezők, melyek legtöbb esetben az egészségnek lassu aláaknázását és teljes tönkremenetelét vonják maguk után. A különféle por, gőzök, melyek a legtöbb ipari üzemben fejlődnek, az ugynevezett egészségtelen iparágakban való foglalkozás, a munkásoknak gyakran idült jellegű megbetegedését vagy rosszullétét, legtöbb esetben pedig elsenyvedését okozzák.

Mindennek meggátlása és elhárítása céljából bizottságok alakítandók minden ipar- és kereskedelmi kamara székhelyén, mely bizottságokban minden egyes meglévő iparágban (legalább) egy munkáttal és egy munkás képviselője részt vegyen. A kereskedelmi és belügyminiszteriummal érintkezésbe lépjenek ezen bizottságok, melyeknek vezére a budapesti bizottság legyen. A kereskedelmi miniszter és a belügyminiszter küldjön ki legalább egy-egy tagot a budapesti bizottságba. Ezen bizottság tanulmányozza mindazt, ami a felsorolt bajok orvoslását és a balesetek megelőzését eszközölheti, dolgozzon ki erre vonatkozó javaslatokat és az ipar folytonos technikai fejlődését szem előtt tartva, az új viszonyokhoz képest új intézkedések életbeléptetésének, illetve ajánlásának kérdésével szüntelen foglalkozzék. A munkások életereje, jóléte és megelégedettsége képezi az ipari fellendülés alapját és főkövetelményét. A munkások munkaképessége, egészsége és munkakedve azon tényezők, melyek a közgazdasági élet minden terén döntő és mérvadó befolyást gyakorolnak. Jelen intézmény pedig kiválóképen lesz hivatva ezen elsőrangú nemzetgazdasági tényezők sikeres és hathatós megvédelmezésére.

Ezen bizottságok a kormánynak tanácsadó törvényhozási intézkedéseket előkészítő javaslatokat tehetnek egész iparágakra vagy egyes gyárakra nézve, a kívánatos és szükséges biztonsági és egészségügyi óvintézkedések létesítése tárgyában.

A budapesti bizottság tagjai: a központi iparfelügyelő és 40 rendes tag.

A rendes tagok a következő körökből állítandók össze: ipari technika, egészségügy, közlekedésügy, bányászat, építészet, kémiai ipar, fémipar, bőr- és szővőipar, nyomdaipar, üveg, malom, gép, fa, lőpor és robbantó szereket készítő ipar, műtrágya, kefe, gyújtó, gipsz, cement és dohány ipar, mindezen

iparágakból egy-egy munkás is kinevezendő a bizottságba, a munkáttal javaslatára.

A bizottság tagjait a kereskedelmi miniszter nevezi ki két évre. E bizottságot a miniszter hívja egybe, köteles a bizottság a kormány által elébe terjesztett kérdéseket tanulmányozni, s azok megoldására javaslatot tenni. Saját kezdeményezéséből is tehet szakkörébe eső javaslatokat.

A bizottság egyes különös szakkérdések megvitatására külön bizottságot alakíthat körén belül. Minden egyes miniszterium küldheti képviselőit a központi bizottság tárgyalásához.

A budapesti iparfelügyelőség intézi az összes irodai és írásbeli ügyeit a bizottságnak. Levelezése portómentes.

A budapesti bizottság tagjai e czímet viselik: »Az országos ipari baleset elhárító bizottság tagjai«.

A központi bizottság elnöke: a budapesti iparfelügyelő.

Az iparfelügyelők kerületeik szerint a vidéki bizottságok üléssein mint tanácsadók és szakférfiak lehetöleg részt vegyenek.

A vidéki bizottságok teendője és munkaköre ugyanaz, mint a központié.

A bizottságok munkáttalja az lehet, kit az illető iparvállalatnál alkalmazott munkások megválasztanak.

Választóképes mindazon tisztességes életü férfi- és nőmunkás, ki legalább három év óta dolgozik szakadatlanul az illető üzemben, és 24-ik életévét már betöltötte. Választható mindazon fedhetlen életmódu férfimunkás, ki legalább három év óta dolgozik szakadatlanul ugyanazon üzemben és 30-ik életévét már betöltötte.

A munkaadók részéről minden iparág képviselői egy munkáttal választanak körökből. A vidéki bizottságok elnökeit az ipar- és kereskedelmi kamara ipari osztálya választja meg.

A vidéki bizottságok mandátuma is két évig tart.

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

Uj regényünk. Lapunk mai számában egy kiváló írónak a délafrikai burok életéből merített regénye közlését kezdjük meg. A regény nemcsak a benne ecsetelt érdekfeszítő események miatt lesz kedves olvasmánya lapunk előfizetőinek, hanem mert igen hiven tárja a világ elé az angolok és burok közötti régi élethalál-harcnak előzményeit és okait. A regény tiz-tizenkét év előtti időben játszik, amikor is a buroknak sikerült — a híres majubai vérfürdő árán — elnyomóikat az országból kizavarni. Az utóbbi két év története mutatja, hogy milyen eredménnyel.

A kecskeméti vasúti árvaház céljaira ujabban a következő adományokat vettük:

<i>Schwarcz Gábor</i> , a »Kitartás« kiadóhivatalának vezetője	2.—
<i>Németh István</i> , máv. könyvnyomdász Budapest ...	1.—
A lapunk 21. számában kimutatott összeg ...	185.80
Eddigi gyűjtésünk	188.80

A czár kiadásai. Az európai fejedelmek között kétségkívül leggazdagabb a czár, de nincs is olyan, kinek többé kerülnének rokonai, mint neki. Mihály, Vladimir, Alexis, Szergius és Alexandrovics Pál

nagyherczegek 185.000 rubelt, tehát 650.000 koronát kapnak évenként a csári pénztárból. A nagyherczegek feleségei és özvegyei 40.000 rubelt, fiaik 150.000 rubelt kapnak. Van azonban III. Sándor csárnak egy rendelete, mely szerint a csári család minden tagja köteles az esztendő egy részét Oroszországban tölteni, mert különben évi járuléka egyharmadát nem kapja meg.

Elelmi cikkek hamisítása. Nemcsak nálunk isznak cikóriát kávé helyett, s nemcsak nálunk esznek margarint vaj helyett, így van ez Párisban is. Csak hogy ott a rendőrfőnök végigjárja a piacokat, megvizsgálja a raktárakat s szigorubban ítél, mint a hogy nálunk szokott történni. A múlt hónapban a vizsgálat a következő eredményt közölte: 580 borvizsgálatnál 78 volt jó, 227 kielégítő, 175 meg volt keresztelve, 10 pedig szaliczilsavval telítve. 13 ecetpróba közül 2 jó volt, 3 tűrhető, 8 pedig alkoholecsettel vegyítve 56-féle sört próbáltak ki; ezek közül 27 jó volt, 16 kielégítő, 11 kénsavval, míg 2 szacharinnal volt keverve. 18-féle almabor közül öt volt tűrhető, 7 meg volt keresztelve, három mesterségesen megfestve, három pedig szacharinnal hamisítva. 50 különféle szeszneemből csupán 12 ütötte meg a mértéket, a többi minden lehetőségtől volt összepancsolva. 252 tejvizsgálatnál 102-öt engedtek át, 80 le volt fölözve, 2 mesterségesen festve, 35 pedig bórsavval és chlorkálival hamisítva. A próbát legjobban állotta ki a vaj és a sajt, melyeknél 222 közül csak ötöt utasítottak vissza. Nagyon rosszul ütött ki a vizsgálat a husnál, vagy 70 eset közül 1-szer elromlott, 12-szer meg volt festve, vagy bórsavval tisztítva stb. A párisi kiállítás vendéglői menüje tehát egyáltalán nem kecségető!

Birói idézés a XVIII. században. A »Tolnamegyei Közlöny«-ben olvassuk a következő érdekes birói idézést, a melyet Verbóczy József tolnamegyei főszolgabíró bocsátott ki 1787-ben:

»Isten Minnyájunkal! Tettes N. Vármegye Detexminatioja t. Comissio mellett bizonyos dolgot meg vizgálnom szükséges, az melyben Pinczeheli Lakos Hegedüs András Bizonságnak állitatik, már Hétszer izentem Néki áltol hogy jelenyen meg nálom fére téven minden gyermeki félelmet Emberi tekintet s mindazon áltol ezen óráig dolgomnak hátra maradásával meg nem jelent, Köszönnye azt az tökéletlen nyakas Gaz Ember hogy Katonám, vagy Hajdum nincsen mert Kötözve hozattam volna áltol, mind ezen áltol a dolgot helyre hozhatni másuttaly. Azért az Biró az Bakterokat Küldje hozzá és ha tovább is nyakaskodni akar Kötözve hajtsák ide, Különben sem cselekedvén. Sig. Görbö Die 23-a XI. 1787. T. N. Várgye Szolga Birája Verbóczy József.«

A platonikus hajlam. Hogy mi az, annak a megmagyarázására egy Moore nevű angol író vállalkozik. Ime válaszolok arra a kérdésre: Mi a platonikus hajlam?

Büntetés, amit idősebb korban fizet az ember ifjúkori mulasztásaiért.

Frázis, amelyet a lelkiismeret megnyugtatására használ a férj, ha féltékeny

Helyzet, amelyet a szobrász a márvánnyal szemben elfoglal. Platonikus hajlam volt Galathea helyzete is, amikor meg kellett elevenednie.

A moralista helyzete, röviddel halála előtt.

A logika győzelme a szerelem felett.

Vigasztalás olyan férfinak, aki arany papirosból rózsákat vágott ki magának.

Tojásbéj, amit az egyik magasztal, mialatt a másik omelettet eszik.

Saláta ecet nélkül.

A legközelebbi ut az elváláshoz.

Tromf. Stefi így szól a pajtásokhoz: — A Muki arcát szeretném én most látni. Pár nap előtt küldtem utána egy levelet Olaszországba, a melyikbe csak ennyit irtam belé: »Nincsen semmi bajom. Ölel Stefi«. A viccz a dologban azonban az, hogy nem tettem a levélre bélyeget. Hogy káromkodhatott az ipsze, mikor a dupla portót kifizette és utána elolvasta a levél fontos tartalmát!

A czimborák igen vig ötletnek minősítették a Stefi stiklijét és nagyokat kacagtak rajta. A nagy hahotát csak a levélhordó belépése tudta megszüntetni. Valami igen nehéz postacsomagot hozott, alig győzte felcipelni a lépcsőkön. A csomag Olaszországból jött, bérmentetlenül.

Stefinek felvillantak a szemei. — Mégis csak derék gyerek az a Muki. Tudja, hogy mennyire bolondulok a régiségek után, bizonyosan ő küld valami igen érdekes dolgot.

És fel sem vette, hogy portó fejében valami négy-öt forintokat kellett a postásnak kifizetnie; sőt még busás borralalóval is megtoldotta azt. Azután nagy kíváncsisággal fogtak hozzá mindannyian a csomag kibontogatásához.

A kíváncsiságnál is nagyobb vala azonban az ő csodálkozásuk, amikor a csomágból egy egészen közönséges kódarab bontakozott ki. És semmi egyéb. De mégis. Ott volt egy kicsinyke kis czédula, azon a kis czedulán meg ezek a sorok:

»Kedves Stefi! Leveledből értesülök, hogy nincsen semmi bajod. Nehéz kő esett le a szívemről erre a hirre. A követ mellékelve küldöm. Fogadd szivesen. Ölel hived Muki.«

De ekkor a czimborák már a földön hemperegtek neveltükben.

Stefi azonban nem nevetett velük.

Előrelátó vádlott. A debreczeni törvényszék a minap egyhavi fogházra ítelt család miatt egy ügynököt s habár az ítélet igen enyhe, a vádlott mégis föllebezett. Az elnök figyelmeztette:

— Jobb lesz megnyugodni benne!

— Azt csak tessék rám bizni, igen tisztelt elnök ur! — felelte amaz. — Én már kiszámítottam magamnak, hogy mire a méltóságos Kuria meg erősíti az ítéletet, én huszonhat órával kevesebbet ülök.

— Hát az hogy lehet?

— Nagyon egyszerű a dolog. Télen sokkal rövidebbek a napok, mint mostanában.

Örökösök részvénytársasága. Különös részvénytársaság alakult meg nemrég Amerikában. Cannon O. György, az Amerikában élő mormonok szeniorja meghalt s harminczhárom örökösre most részvénytársaságot alakított az örökség kezelésére. Az örökösök ugyanis, akik szana-széjjel laknak, sokkal czélszerűbbnek találták ahelyett, hogy az örökséget felosszák, vagy a kiskoru gyermekeknek gyámat válasszanak, ezt a módot, mert ezáltal kikerülnek a különböző árvaszékek beavatkozását. A részvénytársaság akkor oszlik föl, amikor a legfiatalabb örökös eléri negyvenedik évét. Miután Cannonnak hat felesége volt, a gyermekek életkora közötti különbség nem valami nagy, mert némely évben több gyermeke is született.

SZÉPIRODALMI RÉSZ.

Az áruló.

Regény.

— Irta: M. Z. —

ELSŐ RÉSZ.

I. A délafrikai szövetség.

A nap leáldozóban volt. Sugarai már csak el-kényszeredetten kapaszkodtak Johannesburg transz-váli városkának magasabban kinyuló háztetőibe, majd még a körülfekvő hegyek csúcsairól kíváncsis-kodtak széjjel a gyönyörű tájon s lassan-lassan onnan is elszökdöstek, eltűnedeztek.

Nem telt belé sok idő és a kis városka oly némán huzódott meg a völgykatlanban, mintha minden élet kihalt volna belőle. Egy hangos szó, egy kutyavakkantás nem sok, de még ennyi sem hallatszott ki a város szélére. Sötétség vonja be az egész tájat és nincsen egy fénypont sehol, amely azt mutatná, hogy itt emberek sokadalma lakik egy helyen.

Mintha ez az embersokadalom félt volna valamitől. Mintha szándékosan kerülte volna, hogy az ő ittlétéről valaki tudomást szerezzen.

Pedig hiába. Mert egymásután gyultak ki az égen a csillagok, amik sokkal nagyobbak, sokkal tündöklőbbek és szebbek ott lent, mint ezen a mi felső földgömbünkön. És az ő világításuk mellett látjuk, hogyan rajzolódnak le a házak tetei éles körvonalakban a kékes-fekete égboltozat hátterén.

Különösen az egyik ház tűnik ki a sokadalomból. Egészen magánosan áll, már kint, a város szélén. Magasabb, tekintélyesebb, mint a többiek bármelyike. Az út mellett fekszik, de ettől magas és sűrű élő sövény által van elválasztva.

Néma, sötét ez is, mint a többiek. De ez a némaság nem sokáig tart. Mert egyszerre, mikor a sötétség már egészen ura lett a földnek, lassu, óvatos lépések nesze hallatszik a város felől.

Valaki jön. Olyan meggondoltan lépked, mint aki még az éjszakától is fél, hogy az árulója lehetne ennek az ő sétájának.

A magánosan álló ház előtti sövényben, távolabb a főkaputól, egy keskeny ajtócska van beékelve. Éjjeli vándorunk megáll a kis ajtó előtt, valami különös módon kopogtat rajta és csakhamar eltűnik a sövény mögött.

Kis idő múlva egy második alak jön és tűnik el a sűrű sövény mögött, majd egy harmadik, negyedik, ötödik, tizedik, huszadik, harminczadik.

Bent ezalatt a házban, ahol minden új jövevény ismeri és tudja a járást, alig vehető észre, hogy itt ennyi ember jön össze. Udvar, folyosók sötétek, némák. Csupán az egyik szobából hallatszik ki valami elfojtott zúgás, sok embernek halk beszédétől eredő.

Ahogy belépünk, egy nagy teremben találjuk magunkat.

A világítás gyér s az egyik asztalon álló lámpa fényét egy ernyő háritja el az ajtó felől. De ezen gyér világítás mellett is látjuk, hogy a terem telve van marczona kinézésű, torzomorz szakálu férfiakkal, akiknek szemei az asztal felé tekintenek, ahol a mi figyelmünket is rögtön egy igen érdekes képnek a látása köti le.

Az asztalfőn egy öreg férfi ül, ővig leérő hófehér szakállal, hatalmas nagy bajuszszal. Szép, nemes hajlásu sasorr, élénk tűzben égő nagy, kék szemek, magas homlok és sűrű, hófehér fürtök oly képet tárnak élénk, a milyennek álmainkban és képzeletünkben az örökkévalóságnak Urát, a jó Istent látjuk. Pátriárka ez is minden ízében.

Az öreg úr mellett jobbról és balról egy feslő rózsabimbó viritott. Az egyik sötét, bódító tűzű fekete virág. Akire nagy, beszédes szemeit reá vetette, az olvadni érezte nemcsak szívé, de az eszé is.

A másik egy szende virágszál. Szelid tekintetű szemeiben mintha mindig imádság volna kifejezve, aranyszőke haja meg mint az igazi glória övezte gyönyörű, márványfehér arczocskáját.

Az ősz férfi hirtelen felállt.

Ugy a leányok, mint a teremben jelen volt férfiak követték példáját s csak akkor látszott, hogy milyen hatalmas, szálás alak mind. Nem volt közöttük egy is, aki alacsonyabb lett volna az öles mértéknél.

Az öreg úr mégis kimagaslott közülük.

Ahogy szemeit körüljártatta az arczokon, helyeslő mormogás hallatszott minden oldalról.

Most beszélni kezdett. Érczes mély hangon, azzal a kemény kiejtéssel, mely annyira jellemzi a búrok beszédjét.

Együtt vagyunk, úgy látom. Többen már nem is fognak jönni. Így hát elmondhatom most nektek, hogy miért hivattalak benneteket olyan titokzatos módon erre a titkos összejövetelre. Péter, — szakítá félbe a megkezdett beszédet, miközben az ajtó mellett álló egyik férfihez intézte ezt a megszólítást — állj ki a ház elé és gondosan őrködj, hogy egy teremtet lélek az udvarra be ne jusson.

Péter szótlanul kiment s az öreg folytatá.

— Tudjátok mind nagyon jól, hogy tűz a víznek, tigris az oroszlánnak nem lehet nagyobb ellensége, mint amilyen ellenségünk nekünk az angol. Még nem felejtettük el, hogy testvéreinket, hogy a ti apáitokat negyven évvel ezelőtt gaz bitorló módjára kiüzte hazájukból, a sáskák sokaságával lepvén el hazájukat, az áldott Fokföldet s a férgek szemtelenségével harácsolván el tőlük birtokaikat. Apáitok, hogysem ennek a vérszopó, telhetetlen fajnak rabszolgáivá alázkodjanak, inkább felszedték holmijukat, lerombolták, felperzseltek tanyáikat, szekerre rakták családjukat és jószágaikkal együtt kinosan-keservesen új hazába vándoroltak, messze el a régítől. Velük voltam akkor már én is . . . Az az új haza pedig drágán lett megszerezve nagyon. Minden birtok vérbe került, némelyik nagyon sok vérbe. Vadállatokkal, vademberekkel kellett évtizedeken át küzödnünk, hogy el ne pusztuljunk, ki ne vesszünk az utolsó szál emberig. A vadállatok kevesebb kárt tettek bennünk, mint az emberek. Nagy ára volt ennek az új hazának, de megtartottuk bátorsággal, szorgalommal és kitartással. Megtartottuk vademberek és vadállatok ellenében, csak egy ellenség ellen nem birtuk megtartani: az átkos angol fajzat ellen. Kifürkészték utainkat őserdőkön át, vad folyamokon keresztül; nyomunkba vetették magukat pusztákon, sivatagokon át s az

arczátlan tolokodás, a szemérmetlen szipolyozás, henczegő erőszakoskodás újból kezdetét vette. Mintha mi tehattunk volna arról, hogy ennek a gyülevész csürhének az istensége, a mindene: arany meg gyémánt, a puszta földön hevert ott, ahol mi a marháinkat legeltettük, itattuk. Nekünk, istenfelő, jámbor embereknek: értéktelen semmi. Nekik: a lelki üdvösségük. Azt már ti is tudjátok mindannyian, hogy ott sem volt maradásunk. Még a levegő is döglettessé vált nekünk, amit ezzel a fajjal kellett szívunk. Újból kezünkbe vettük a vándorbotot és újból megkezdődött a kálvária-járás. Natálból átjöttünk a hegyeken Afrika belsejébe és megalapítottuk Oránsz szabad államot és Transzvál köztársaságot. Megalapítottuk és megtartottuk azt újabb ellenségek daczára, újabb és még több véráldozat árán. Puskával a kezünkben építettük meg farmjainkat (tanyáinkat): puskával a kezünkben őriztük marháinkat, szántottuk meg és vetettük be a földjeinket. És puskával kezünkben végeztük még az imádságainkat is. Ámde hiába imádkoztuk azt, hogy: »szabadíts meg a gonosztól«. A hatalmas Isten, hogy szilárd hitünket és bizalmunkat Ő iránta még jobban próbára tegye — áldassék érte az ő szent neve — megint nyomunkba engedte az ellenségek ellenségét, az emberiség szennyjét, a földgolyó atkát: az angolt. Előbb csak szórványosan jöttek, egyenként. Nem volt meg a hozzávaló lelkünk, hogy leöldössük őket. Azután mindig többen és többen tolokodtak be farmjaink közé, fiatal kis városainkba; és mindig többen rajzolták körül országainkat. Mert az őserdőknek, a sivatagoknak bestiája nem rohan úgy a vérszag után, mint ahogyan ezek rohannak minden után, ami földi kincs. Nekünk pedig az volt a szerencsétlenségünk, hogy itt, az új hazában is sokat szórt el belőlük a nagy természet. . . .

A pátriárka elhallgatott. A szenvedélyes tűzben égő szemek izzó gyüloletről beszéltek. Ez az izzó gyülolet ott ült minden jelenlévőnek az arcán, a szemeiben.

Egy-két perc után, melyek siri csendben teltek el, az öreg folytatá:

— Tudjátok, hogy nem telt belé egy évtized, és országaink már agyon voltak tömve angolokkal. Azoknak is a leghitványabb, legistentelenebb, legborzasztóbb salakjával. Egy újabb évtized — és most ott vagyunk, hogy ők az urai országainknak, ők rendelkeznek itt mindenben, ők szedik be tizedeinket, az adóinkat. Mi pedig csak túrtünk, csak szenvedtünk. Mert a Krisztus urunk úgy parancsolja, hogy: szeresd felebarátodat, mint tenmagadat. Aki meghajit kövel, dobd vissza kenyérrel. — Ugy tettünk. Szeretni nem tudtuk őket, de legalább nem bántottuk. És mi lett a következménye ennek a nagy béketűrésünknek? Az, hogy behozták ide közibénk a zsoldosaikat, katonáikat; kaszárnyákat építettek városaink közepén és mindenféle ürüggyekkel, gaz rablók módjára zsarolták el birtokainkat. . . . Hanem most, most már elég volt a tespedésből, a szenvedésekből. A béketűrésnek is megvan a maga határa, a melyen túl már bűnné, aljas gyávasággá válik az. Az utóbbi idők hallatlan erőszakoskodásai világosan mutatják, hogy a türelmünket akarják megakasztani. Azt akarják elérni, hogy fegyvert fogjunk kezünkbe, lázadjunk fel ellenük, és nekik azután okuk és joguk legyen a világ előtt azt mondani, hogy erőszakkal, fegyverrel voltak kénytelenek levérni bennünket. Hogy azután joguk legyen, ezt a mi hazánkat egészen

birtokukba venni. Hát jó. Legyen meg a kívánságuk. Mi fegyvert ragadunk — hányadszor már, én jó Teremtőm! — és fegyverrel toroljuk meg a gazságainkat. De nem azért vesszük kézbe jó puskáinkat, hogy ők azokat kicsavarják belőle. Oh nem! Férfiak vagyunk, akiknek kötelességük ezt a henczegő, gyáva csöcseléket kiűzni hazájukból. Nem lázadás ez, hanem a legszentebb kötelesség: a honnak, a szabadságnak megvédésére a jogtipró zsarnok ellen. A vér pedig, ami hullani fog, az szálljon az ő sötét, gonosz lelkeikre. Szövetkezzünk, egyesüljünk. Itt az ideje. Aki szereti hazáját, családját, szabadságát, aki tisztességes bur, tudni fogja a maga kötelességét. . . .

Az agg férfit büszkén vetette fel fejét és kihívó tekintettel nézett végig az előtte álló férfiakon. Ezek pedig egytől-egyig szívükre tették kezüket, jelül annak, hogy készek vele menni, vele harcolni, vele halni.

— Joubert apó — szólalt meg egyikük, aki egészen közel állott az asztalhoz — teljesen a lelkünkben beszéltél. Esküszünk, hogy veled leszünk, veled harcolunk utolsó leheletünkig.

— Esküszünk, esküszünk — hangzott minden ajakról

A leánykák egyike — Joubert apónak legifjabb unokái — feszületet tett az asztalra. A komor férfiak pedig egyenként járultak az asztal elé, kezüket rátették a feszületre és hűséget esküdtek hazájuknak, halált, irtózatot halált az ellenségnek.

Az eskü elhangzása után minden férfi erős kézzorítással bucsuzott el Joubert apótól. Ez a kézzorítás pedig felért még egy esküvel ezeknél a férfiaknál.

Azután egyenként lassan, óvatosan távoztak megint.

Mikor már az utolsók is megtették a maguk kézzorítását, Joubert apó figyelmes szemé egy férfit vett észre, aki eddigelé a háttérben tartózkodott volt és most, hogy a többiek távoztak, kézzorítás nélkül készül távozni. Nem állhatta meg, hogy kemény hangon reá ne szóljon:

— Faylor! Ön hogy került ide? Mit akar ön közöttünk? Ki hívta önt ide?

A megszólított ember összerezett, majd hirtelen az asztal elé lépve, daczos hangon felelt:

— Én is az igaz ügyért akarok küzdeni. Én is esküdni akarok — és szívére tette a jobbját.

— Nem, az ön esküjére itt nincsen semmi szükség. Mert ön is angol. Az az eskü tehát nem lehet igaz és én hamis esküt öntől nem fogadok el. Még egyszer kérdem, hogy került ön ide?

Faylor körülnézett és látta, hogy a burok utolsói nem távoztak még el a szobából, hanem egy részük az ajtót tartja megszállva, más részük meg köréje csoportosul. Szemeik vadul néztek reá, kezeik a revolvereken nyugodtak.

— Nos hát, ha tudni akarja, Péter hívott el, az ön szolgálja. Mert én esküdni akarok és esküdni fogok. Nem vagyok sem angol, sem bur, hanem afrikander, aki szabad hazát akar, miként önök!

— Péter megbízatásom ellenére cselekedett, amikor önt idehívta. Én sem önben, sem az ön hazafiságában nem bízom. Nekem sem az ön esküje, sem az ön segítsége nem kell. Hanem — és itt minden szót megnyomott az öreg, miközben tekintete átható élel mélyedt Faylor arczára — ha önnek valahol, valamikor eszébe jutna, hogy a mi szövetségünkről, a mi terveinkről csak egy hangot is

ejtsen a saját gaz honfiai előtt, akkor az Isten legyen az ön lelkének irtalmas. Most pedig távozzék! Eresszétek ki!

Faylor arcát a düh sápadtsága lepte el. Revolvere agyához kapott, de meggondolta magát, mert abban a pillanatban érezte, mint irányul jobbról-balról négy-öt revolvercső a fejének.

— Ezt a szégyent, ezt a gyalázatot, amit most rajtam elkövettél, vén paraszt, meg fogod keserülni — sziszegé inkább, mint mondá, s azzal sarkon fordult és távozott.

(Folyt. köv.)

Nehéz hivatal.

— Irta: Máv Zakariás. —

A doktor úr, sebbel-lobbal, házaló módjára téve meg a maga reggeli beteglátogatásait, úgy tizenegy óra tájban felnéz az ő vasuti hivatalába is.

Mert tudni való dolog, hogy a doktor úr a vasuti emberek egészsége fölött is éberem örködik, sommásan vigyázva arra, hogy — neki sok dolgot ne adjanak,

De hát ez a náció nem olyan náció, amelyiknél az efajta emberbaráti törekvések fogatos sikerrel járjanak. Sőt! minden igyekezete arra irányul, hogyan élhessen vissza azzal a sok jóval, amit az anyatermészet az egészségnek, a legnagyobb kincsnek fenntartására elrendelt.

Éjjel nem alszik, mint más becsületes ember, hanem vonatokkal mulat, mozdonyokon, kocsikon utazgat fel és alá.

Nem eszik rendesen, mert neki a pályán való sétálás, mászkálás, a ki- és beszálló utasoknak megszájtatólása előbbre való, mint a rendes ebédnek, ennek a főfő egészségügyi szabálynak, betartása.

Pihenni, üdülni nem megy, mint más becsületes ember. Az még hagyján, hogy fürdőre nem jár minden nyáron. De már az csak mégsem járja, hogy három-négy heti szabadságot nem vesz magának minden esztendőben!

Az okoskodók azt mondják, hogy nem lehet ezt, nem lehet azt, meg nem lehet amaszt. Mert a szolgálat nem engedi.

A szolgálat? Nevetséges kifogások. Hát van-e olyan bolond ember a világon, akivel elhíthetni lehetesen, hogy az egészség nem előbbre való, mint akár-milyen szolgálat? No ugye, hogy nincs. A doktor úr csak tudja tán, vagy mi! Nem is itt van a baj. Hanem ez mind azért történik, hogy a szegény doktort agyongyötörjék, ha ez a sok rendetlen élet megboszulja magát.

Most is, ahogy belép a hivatala előszobájába, egész hadsereg ilyen nép várakozik ott reá. Mint minden nap. Vannak legalább — négyen. Szemrehányó tekintettel néz végig rajtuk s a lázas tevékenység műmutatványába merült dijnokot hangos szóval inti maga után.

— Már megint annyian vannak? — mordul

reá a dijnokra, mikor az ajtó utánuk becsukódott. Aki pedig nagyon ártatlan volt ebben a dologban. Azért hát nem is válaszolt, hanem az asztalon heverő néhány aktát fektette a haragos Aeskulap keze ügyébe.

— Mi? Mi ez már megint? Mit akar maga ezekkel? Hát azt hiszi maga, hogy nekem nincs egyéb dolgom, mint aktákat olvasni? Mondja el hamar, hogy mi van bennük!

A dijnok bölcsen elhallgatta, hogy ő mit hisz, és egymás után véve kézbe az irásokat, azok tartalmát a következőkben ismerteté:

— Kecskés Balint kezelő négy heti szabadságot kér. Ideges gyomra van.

— Persze, hogy is ne. Nem tudom mitől lenne annak a gyomra ideges. Talán a sok bélyegnyalástól. Hát minek nyálja!

— Korinos Pál mozdonyvezető nyugdíjaztatását kéri, mert a lába rá már nagyon megrokkant.

— Ejha! Még hogy megrokkant! No erre magam is kíváncsi vagyok.

— Kurucz Mór állomás-felvigyázói állásért folyamodik. Orvosilag megvizsgálandó.

— Majd akkor legyen az állomási felvigyázó, amikor én egészségesnek találom. Hát a negyedik?

— Annak valami különös baja van, amit csak főorvos urnak akar elmondani.

— Hát ereszze be őket. Hanem ne egyszerre. Csak egyenként.

— Igenis.

Kis vártatva jön be az első páciens. Hosszu lére ereszti a mondókáját s a könyökétől kezdve, a gyomrán keresztül, a belein végig, egészen le a lába kis ujjáig betegséggel nyavalyával vádolja a saját becses testi mívoltát az ingyenorvos előtt. Mert minél ingyenebb az orvos, annál több nyavalyája lehet az embernek.

Doktorunk csak hallgatja, csak nézi ezt a nagy szenvedőt, azután a páciens minőségéhez méltó útbaigazítást ad a betegnek:

— Menjen fel Pestre, ott menjen el Vágófalvy professzorhoz és mondja el neki ezeket mind. A professzor felír magának valamit egy papirosra. Azt a papirost hozza el nekem és majd megmondom magának, hogy mi a baja. Én sejtem, hogy ez a jobbfüldobhártya-izzadmányfelszivódási váladék egy jelensége, hanem... no majd meglássuk.

Ez el van intézve. Jöhet a másik.

Az orvos ráfiált:

— Fordítsa fel azt a széket!

A páciens csodálkozik és hol a doktorra, hol a mutatott székre néz.

— Fordítsa fel, ha mondom.

Az ember gondolja magába, hogy jól van hát no, felfordítom. És felfordítja.

— Most ugorjon át rajta!

A páciens még jobban csodálkozik, de amikor a doktor fenyegető intését látja, nekifohászkozik és átugrik.

— Vissza!

Vissza is.

— Még egyszer.

Még egyszer. Nem történt semmi baj.

— Elmeget . . .

Jön a harmadik.

A doktor mindenféle színű üvegeket szed fel az asztalról.

— Micsoda szín ez? — kérdi, és felmutatja a fehéret.

— Kék.

— Persze. Hát ez?

— Lila.

— Nem igaz, mert zöld. Hát ez?

— Zöld.

— Nem igaz, mert piros. Ember, hiszen maga színvak! Elmeget . . .

Jön a negyedik.

— Majd adok én magának ideges gyomorfájást — rivall rá a doktor. Mitől kapta maga azt, mi? Majd hashajtót adunk magának, de nem szabadságot. Megértette? Most elmeget.

Az pedig se nem értette meg, se nem ment.

— Tekintetes orvos úr, sohasem fáj az én gyomrom, hanem a lábam. Már nem állom azt a sok rázást a mozdonyon. Nyugdíjba szeretnék menni.

— Hát nem maga a Kecskés, akinek a gyomra fáj?

— Nem. Én a Kormos vagyok, akinek a lába fáj.

— Hát ki ugrált akkor itt a szekén át?

— Az, aki állásért folyamodik. Maga is csodálkozott rajta, mikor kijött a tekintetes urtól.

— Hát a Kecskés hol van?

— Hiszen az nézte az üvegeket. És csak később jött rá, hogy nem láthatta jól a színeket, mert a tekintetes ur mind a kék tapéta felé tartotta őket.

— Takarodjon maga is a pokolba! Soha ilyen haszontalan népet.

. . . Hanem azért mindenki megkapta azt, amit kért.

ANEKDOTÁK.

Panasz. *Főhadnagy* (férjének): Nincs igazság a földön. Mert ha érdem szerint jutalmaznák az embereket, akkor te már régen százados kellene hogy légy, én pedig ezredesné.

A szemérmesség netovábbja. Zsuzsi, tartsd be a völegényem arczképét — fel akarok öltözködni.

Áldozat. *Anya* (a szomszédasszonyhoz): Nézze, milyen szép pálczát vettem az utolsó öt krajczáron. De mit nem tesz meg az ember a gyermekeiért.

Szerény kívánság. *Ur*: Zsuzsi, az nem járja, hogy katonák járjanak be hozzád a konyhába.

Szakácsnő: No az szép. Hozzám a konyhába jönni neki nem szabad, hozzá a kaszárnyába menni meg nekem nem szabad. Hát akkor tessék fölemelni a fizetésemet, hogy helyiséget bérelhessek, ahol találkozhatunk!

Persze. Maga két villámhárítót alkalmazott a csürömre, jól megfizettette velem és most, hat héttel utóbb, a villám becsapott és felgyújtotta az épületet.

— Lehetetlen!

— Pedig úgy történt.

— Nappali időben?

— Nem, éjnek idején.

— Sötét volt?

— Igen.

— És a lámpák égtek?

— Micsoda lámpák?

— Hát nem akasztotta a lámpákat a villámhárítóra?

— Minek?

— Hát persze, hogy beüt a villám, ha nem látja a villámhárítót!

Czigányésszel. — Nácságos méltóságos drágálátos urácskám odá igtünk, mindenünk elpustult a nágy tizsben! . . . há megsegíthetne válámicskével! — Hol van a falu elüljáróságának bizonyító levele?

— Csókolom a kis lábáujját, azs is odá égett!

Budapesti élet. — Mondd kérlek, drága itt Budapesten az élet? — Dehogy drága. A minap is elgázoltam egy vénasszonyt és csak tíz koronát fizettem érte.

A szalonból. *A nagysága*: Ugyan tanár ur, melyik megyében van Liptó-Szent-Miklós? — Liptó-Szent-Miklós Liptó megyében van. *A nagysága* (elresterelve magát): Ejnye, ejnye, néha milyen szamarat kérdez az ember.

Olvasóink figyelmébe ajánljuk a következő könyveket:

Vasuti élet.

— Irta: **Temesváry Alajos.** —

1.

Ebben a művében szerző keresetlen egyszerűséggel, de megrázó színekben festi a vasuti életnek fáradságait, kinlódását, nehézségeit, de különösen ezernyi veszélyeit, s a történetek, melyeket itt elmond, igazán megható részleteket tárnak fel az olvasó előtt ebből a ritka nehéz életből. A könyv annál értékesebb, mert szerző a benne szereplő embereket mind ismerte, a velük történt borzalmas eseményeket részben közvetlenül is megfigyelte. Aki elolvasta ezeket a történeteket, az más szemmel fogja nézni a vasuti embert és más véleménynyel lesz annak szolgálata felől. A könyvet tagjaink leszállított árban, 60 krajczár beküldése mellett rendelhetik meg kiadóhivatalunkban.

2.

Bumli.

— Irta: **Temesváry Alajos.** —

Lapunk szerkesztőjének ezen újabb könyvéről elég annyit mondanunk, hogy aki a vasuti életnek derűs oldalait, kacagató fonákságait is meg akarja ismerni, az olvassa el a Bumlit. Nem fogja sajnálni sem a fáradságot, sem a pénzt, amit reá fordított. Csak arra a néhány vig dologra kell utalnunk, ami lapunkban a szerző tollából eddig meg-

jelent és mindenki tisztában lesz azzal, hogy jó könyvet kap pénzért. Ára egy korona, mely lapunk kiadóhivatalához küldendő be.

Aki egyszerre rendel meg mind a két könyvet, azokat összesen két koronáért kapja.

E két könyvnek nem volna szabad hiányoznia egy vasutas házában sem.

3. Csitt-esatt.

— Irta: Csitt. Fordította: Csatt. —

Igen mulattató, pikáns novellafüzér. De csak felnőttek számára íródott. Bolti ára 3 korona, a »Kírtás« tagjai ellenben 2 korona beküldése ellenében rendelhetik meg kiadóhivatalunknál.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

N.-Koszmály, Kardoskut, Győr, G. Kálmán. Szerkesztőnk hosszabb szolgálati uton lévén, ügyeikben ezideig még nem járhatott el.

228. és 967. sz. egyesületi tagsági-jegyek birtokosait felkérjük, hogy tagdíjaikat Iltsik Árpád zimonyi bizalmi férfinál fizessék be ezentul.

Jó barát címére június 2-án levél ment a tudott helyre.

Faragó Vendel Pál. Már megint kifogyott a rimekből? Hát mit gondol ön, papirkosarunknak őszinte hive, hogy mindig mi csináljuk meg önnek azokat a verseket, amelyeket azután nem adunk ki? No jó, ez egyszer még megteszszük, hanem — csak a jövő számban. Mert már kifogytunk a helyből. (Talán a rimekből? Szedőgyerek.)

Papp Ferencz, Budapest, márczius és április hónapokra; *Skvorác János, Doberlin,* márczius és április hónapokra; *Orient Ignác, Kaposvár,* június hóra; *Madarász B. László, Budapest,* június hóra; *Tóth Sándor, Nagy-Szalonta,* június hóra; *Angyal Gábor, Vrbanje,* június hóra; *Greiner Márk, Kassa,* június, július és augusztus hónapokra; *Lang Géza Ferencz, Budapest,* márczius, április és május hónapokra; *Blafsek István, Vác,* május hóra; *Schill Károly, Balaton-Berény,* május hóra; *Péter Illés, Selyp,* május hóra; *Péter Mihály, Kukujevoze,* május hóra; *Wittine György, Budapest,* május hóra; *Gór Illés, Budapest,* május és június hónapokra; *Kretschmer Ágoston, Budapest,* szeptember, október, november és december hónapokra; *Kiss Ignác, T.-Szt.-Miklós,* április és május hónapokra; *Elbl Károly, Budapest,* április és május hónapokra; *Chaben József, Ujpest,* május hóra; *Molnár János, Piski,* május hóra; *Keszi József, Kéthely,* márczius, április és május hónapokra; *Süli Pál, Szeged,* márczius, április és május hónapokra; *Sárga László, Konya,* április, május és június hónapokra; *Bauer János, Hatvan,* május és június hónapokra; *Dobos Lajos, Arad,* május és június hónapokra; *Nagy Márton, Nagy-Chocholna,* május és június hónapokra; *Ács Lajos, Rákos-Csaba,* május és június hónapokra; *Tóth József, Kálló-Semjén,* május és június hónapokra; *Littomericzky János, Hatvan,* április hóra; *Masznyik Lajos, Báltaszék,* június és július hónapokra; *Kurtás Lőrincz, Piski,* július hónapra; *Gyuricza Antal, Bihar-Püspöki,* 10 korona 20 fillért; *Uhrik Mihály, Felső-Ábrány,* 4 koronát; *Ehrlich József, Déva,* 26 korona 29 fillért; *Iltsik Á. Ferencz, Zimony,* 8 korona 44 fillért; *Magyar Mihály, Kis-Várda,* 10 korona 20 fillért köszönettel nyugtázzuk, megfelelően elszámoltuk.

Altisztek előléptetése a magyar királyi államvasutaknál. (Vége.)

Előléptek: a IV. rangfokozat 2. és 3-ik osztályából ugyanazon rangfokozatnak 1. osztályába (840 és 900 koronáról 960 koronára): Wurmser Zsigmond szert-felv., Vajda Dezső, Dévai József, Molnár Géza, Matity György, Farkas Mihály, Dörflinger Sándor, Klotzbur Ede, Cserta Lajos, Hanauer József, Burány Mátyás, Endrényi János áll. felv., Babos János, Seml Lipót rakf., Rónai György kocsifelv., Kendefi Károly, Büchler Mózes kal., Nagy Ferencz szert-felv., Marity Lajos, Simicz Lajos áll. felv., Nagy Ferencz szert-felv., Harrisch Gábor táv., Mazurát Kálmán, Somogyi Imre, Lukács Béla áll. felv., Kmetonyi András, Somody Alajos, Vodál Alajos, Kottlár Gyula, Kulcsár József, Taucsár Ferencz, Ivanovits József, Brandstädtner Mihály, Kiss Béla, Aradi Márton kal., Paul László, Steiner Jakab, Friedmann Dávid, Majoros Sándor, Langa Lajos, Gertner Mihály, Prickel Károly, Szabó Mihály áll. felv., Andrischka Károly, Masirevits Bronislav, Pávai Vajna Gyula rakf., Micskó Lajos, Haraszi József kocsifelv., Eller János, Schwanner József, Kovács (Kohn) Mihály, Szigeti Antal áll. felv., Telek Lajos József, Kovács Ágoston, Fekete András, Tarnai István, Kellner József mozd.-vez., Oravetz Gyula, Kostenszky Alajos rakf., Lövey János kocsifelv., Erdélyi János, Prokisch Károly áll. felv., Molnár István rakf., Bodnár Ferencz, Makoviczky János, Ferencz József, Kiss Sándor, Szende Mózes Sándor, Kovács János, Horváth József, Várnai Lajos Árpád, Szabó János, Virányi János, Bonyhádi Imre, Faragó Imre, Abrányi Heimann, Vigh Antal, Bagics Sándor, Bacsa János, Faragó András, Fias János, Fekete Békényi Imre, Marosi József, Szabó Sándor, Rónai Simon, Kálai János, Vadas Ábrahám, Tarnai Ferencz, Bogáti Jakab, Kovács János István kal., Moldován György szert-felv., Ludrovski Jenő mozd.-vez., Havasi József, Gáspár József, Vágvolgyi Pál, Kondé Ferencz, Salamon Nándor, Csoknyay Vilmos, Bélvári Károly, Siklósi Lajos, Balla Károly, Arany Jenő, Szalai János, Pleskó István, Reményi Lajos, Sárközi Géza, Csapó Ferencz, Lukács Sándor mozd.-vez., Bartos József, Klebercz Lajos, Szabó Lajos, Balázs István, Tóth Károly, Vunk János, Zsák Tamás, Schäffer János, Balázs Pál, Naszvadi József, Reckendorfer Károly, Váradi Imre, Schober Ferencz, Villányi János, Horváth Antal, Döri József, Zika Gyula, Kiss Ferencz kal., Czuczor Sándor áll. felv., Széban László, Nemesy István, Bodnár Mihály, Kalas Fülöp, Planka János kal., Palur Bertalan, Szalamin Jenő, Kiss János, Hudák György mozd.-vez., Együd József áll. felv., Glumac Dániel, Autonic Antal, Soric Dániel, Berger Manó, Ritscher Béla, Lendvay Gergely, Schwarz Samu, Spiczter Samu, Sertic Ferencz, Levatic János, Pitroff Sándor, Köhler Aladár, Révy Károly, Matán József, Bertalan Győző, Takács József, Balogh Vendel kal., Rényi János tűzörségi felv., Szigethi Kálmán, Pálffy Lajos, Szabó Antal, Möritz Gyula, Keres László, Ragó János, Ujváry Gergely, Mócz Árpád Pál, Erdős Gyula, Keller Dezső, Bors Antal, Luburic Péter mozd.-vez., Filipovic Nándor, Herold Ferencz, Patrivic Ferencz, Bólizs Péter kal., Miszlai József, Szabó József, Steyer György, Bonnyár János rakf., Schmiéd Román, Váci Gábor, Major Károly Ferencz mozd.-vez., Elbert Ádám, Masson Márton, Molnár József, Major Sándor, Adamovics Miklós, Darányi János, Szigethi József, Faragó György, Keller István, Milla Jakab, Pál István, Hódi József, Döbrödi János, Kovács Sándor, Németh István, Csák Imre, Katona Antal, Hadai János, Vajda Márton, Kerék Pál, Gáspári Mihály, Bunford János, Zsuffa Dezső kal., Gross Sándor, Tarr Ferencz szert-felv., Baráthi Antal kal., Ferrari Ottó áll. felv., Németh Pál, Perlaky Ferencz, Simon József, Kerecsényi József, Vörös Sándor, Csuha Lajos, Rosta János kal., Nagy János szert-felv., Kágyi Károly, Minczenti István, Ilyés Mihály, Sipos Sándor, Horváth József, Bálint Pál, Kónya Gábor, Nagy Béla, Somlyay Jenő, Kovács Károly, Müller Vilmos, Váradi József, Barcsai András, Reményi Sándor, Maronyai Lajos, Péterffy József, Dolny János, Mátyus István, Bréner Antal, Tüzes Lajos, Csirke Zsigmond kal., Görbe Imre táv., Schweitzer Samu, Molnár János, Tichy Jakab, Cziko Lajos, Bartos János, Sófalvi Károly, Kálmán Pál, Sztár András, Berger József, Hegedüs László, Kalmár György, Rudinszky Lázár, Bánki András, Dudás Ignác, Mátyás Dávid kal., Száz József, Kovács István, Deák Imre kocsifelv., Kremberger Pál rakf., Vogel Venczel, Sipos Mihály, Szélhegyi Károly, Molnár Sándor, Feigl Ferencz, Drobný János, Hertenberger Ernő, Anlitzky Vilmos, Stilla István, Prágai Lukács, Zárdai Bódog kal., Kraft Lipót, Bezzeg Kálmán mozd.-vez., Lasancz József kal., Török László rakf., Csató Pál, Márk Dániel, Kristy István, Vágó Béla, Cziczka

Ferencz áll. felv., Zsigmond István táv., Pluhár Gábor, Csicska János, Nagy József, Gidai Jenő, Hegyi Endre, Magyari Bálint, Vass János, Hegedüs Soma, Beteg Jenő áll. felv., Dániel István rakf., Kamilli Károly, Ugrai János áll. felv., Barcsa István táv., Kiss Rezső, Lukácsfi János áll. felv., Hollósi Péter, Horváth József, Barna Ferencz, Rajkovicz Rajmond kal., Simon Lajos kocsifelv., Tomasics János, Nagy Antal Árpád, Balogh Lajos, Horváth Simon, Fejes János, Marczy Albert, Pitze Gusztáv, Gábris Géza Pál, Droba Rezső áll. felv., Darvas Hermann rakf., Krzczumovicz Győző táv., Kohn Ferencz rakf., Bodnár József táv., Székely Alajos áll. felv., Kószeghy Lajos, Takács Adolf szert.-felv., Cerva József Tivadar áll. felv., Czeglédi Mihály szert.-felv., Neumann Herman, Juszt Ferencz, Piasek Aladár, Gábril Pál, Kovács Lajos, Löffler Ferencz József, Kovács János, Nagy Antal, Bóna Károly, Frankl Ferencz, Marsa László, Cladecky József, Német János, Pitrolf Imre, Gerő Márk, Markuszek Rezső, Sikuta István Rezső, Csemez Gyula, Deutsch Lipót, Neuberger Mátyás, Benke Sándor, Kardos József, Rupnik Ferencz, Norápi István áll. felv., Simon Imre szert.-felv., Horváth Pál kal., Gróff István, Horváth Gyula, Dombai Lajos, Sándor Zsigmond, Vikán Zoltán, Nagy Antal, Möricz Antal, Perkó Illés, Simchen Vilmos áll. felv., Aczél Alfréd, Prazuk Antal, Szvoboda Károly, Venerusi Bálint mozd.-vez., Bodó Boldizsár, Tompos Antal, Gacsári Imre áll. felv., Polic Alajos, Bibusz György, Mance Ottmár, Rohonczy Lajos, Somogyi János, Piritó Ede, Szabady László rakf., Posta Sándor, Nagy Sándor, Buschbacher József, Weber János, Tóth Sándor Flórián, Budanovics Gyula, Grulich Lajos, Urbán Frigyes áll. felv., Váradi Antal, Szegvári Lajos rakf., Rizsányi István kocsifelv., Kemény József rakf., Dudás Mátyás, Kerekes Tibor, Kovács Lajos áll. felv., Darai István táv., Benes Károly rakf., Kolonics Sándor táv., Madár Károly rakf., Répássy Aurél táv., Pápay Gyula, Székely Albert rakf., Tóth Ödön táv., Fehér József, Marosy Ferencz mozd.-vez., Lauf Lajos szert.-felv., Hirt Pál, Pap Endre, Mészáros Lajos, Barna Péter, Farkas János, Darabos Géza, Rab Ferencz, Pap János, Fekete Zsigmond, Grosz József, Szabó Ferencz, Császár Lőrincz, Gyürky Géza, Fábry Dezső, Ujhelyi Mátyás, Szilágyi Zoltán, Cseh Károly, Kanczler Oszkár, Gábor György, Kálmán Mihály, Böröczky Géza, Roszton Sándor, Szecsik Géza, Steiner Herman, Biáth Károly, Piry János, Emetz Ödön, Vigh Ferencz, Fesztes Fehér Benő, Benes Róbert áll. felv., Bányai Béla szert.-felv., Poldauf Sándor mozd.-vez., Kékesi Ede kal., Szenes Sándor, Szmuty József rakf., Kádár Antal, Daniss János kocsifelv., Szentgyörgyi István áll. felv., Kiszely Lajos mozd.-vez., Kovács István áll. felv., Nikásy Mihály kal., Turczar Antal, Győri Mátyás rakf., Kéri Gábor, Majoros István kal., Humor Lajos áll. felv., Rosenberg Lajos szert.-felv., Komlósy Ferencz mozd.-vez., Ferencz József, Havas Izidor kal., Kassai Antal fölámpacez., Horváth Géza mozd.-vez., Majzik Béla tűzörségi felv., Faludi Pál mozd.-vez., Hacsik András, Gaál B. Ferencz, Sütő László kal., Juhász Lajos, Henier József áll. felv., Mesterházi József rakf., Bogyai Pál mozd.-vez., Laschek Gusztáv rakf., Engländer Márton kal., Halász Zsigmond kocsifelv., Römer Alfréd szert. felv., Blajer János kal., Vaskó István kocsifelv., Polacsek Lipót táv., Wagner Kornél Géza, Stampfl Jenő áll. felv., Csordás Miklós rakf., Klein Márton, Kocsis Ferencz, Szege Endre, Ádám József, Loránt Ferencz, Kerekes Papp István, Csabai József áll. felv., Varga István mozd.-vez., Szabó Lipót, Szomják Lajos áll. felv., Nagy Gyula táv., Horváth Lajos áll. felv., Valovits Mihály rakf., Burger Jenő áll. felv., Kis János rakf., Grautner Sándor táv., Feketes István, Györky István pfelv., Gross Károly mozd.-vez., Huszár Sándor pfelv., Mühlbauer Lajos, Feistl Mihály mozd.-vez., Erasmus János pfelv., Knoll Adolf mozd.-vez., Gitting Miklós pfelv., Lukács Mihály kal., Praszler Ferencz áll. felv., Kaub Ferencz, Dobra Miklós áll. előlj., Czofal Kálmán, Kovács Lajos mozd.-vez., Dobiás Károly, Kristóffi József, Lauer István, Agoston Károly, Török Lajos, Kotek József, Molecz Aurél áll. felv., Opitz György mozd.-vez., Fábry Pál áll. felv., Weisz József pfelv., Bayer Ignác szert.-vez., Wenninger György, Aczél Zsigmond, Fabró Adolf, Salczar István mozd.-vez., Frank János, Várnai Tivadar áll. felv., Petróczy Mihály pfelv., Drumár Károly Lajos, Papp Nándor áll. felv., Bajay István kocsifelv., Tóth Gyula, Toppantó János, Szabó Imre, Balázs József, Simon Lajos, ifj. Juricza János, Bede Árpád, Rózsa Béla, Jurassza József áll. felv., Rózsa Sándor kocsifelv., Molnár Imre, Hagyk József áll. felv., Barta Ferencz, Lakatos István, Szabó József, Keresztesi József, Balogh András, Tréfás Sándor kal., Tuba Pál áll. felv., Hartványi János, Boros Jenő, Bencze Emil mozd.-vez., Hanti István, Beznák János, Ág László, Hanák Gáspár, Laczkó János, Koller Lajos, Szigeti Gyula, Kecskés Sándor kal., Horváth

István áll. felv., Bihari Barnabás kal., Austerweil Zsigmond rakf., Sebő István, Kiss Ernő Benjamin, Siska István, Schultz Károly, Borovics Lajos, Vas Sándor, Márton Géza, Beck Zsigmond áll. felv., Adrovitz Győző rakf., Csizmadia József, Ráday Géza, Weisz Sándor áll. felv., Krieglér Károly, Philadelphi Emil mozd.-vez., Bobán Jenő szert.-felv., Báthory Dezső, Berger Sámuel Zoltán, Volek Albert áll. felv., Szegedi Gábor, Arany Dániel, Vavrik Vilmos kal., Fekete Vendel rakf., Poloski Pál, Starcic Illés, Delák József, Vukic recte Kovacic Péter, Szabó László, Krismann Nándor, Prukker István, Hegyi Rezső mozd.-vez., Szilágyi Gábor, Papp László, Magyaros József, Birki Mihály, Kiss Gábor kal., Bezdy János kocsifelv., Kaczovszky Gyula rakf., Peterszell Mihály kal., Orafcsik Károly áll. felv., Schifrik Samu, Simon Ignác, Márkus Bertalan, Nyitray Aladár, Schmiedl János kal., Fridél József, Ballya Ede, Germ Emil, Gyürky Gyula áll. felv., Csárdás Mihály kocsifelv., Domonkos Gyula áll. felv., Pataky Ferencz kocsifelv., Scheer József szert.-felv., Hiller Rezső áll. felv., Tóth Ferencz ált.-felv., Bálint Ferencz, Magyarosi Károly rakf., Suhajik János, Letanóczky Lajos, Bolla Sándor áll. felv., Mester István, Macska István kocsifelv., Farkas Mihály rakf., Stelcer Náthán táv., Walter János, Jancsó Gyula, Csizmadia József, Pirkhoffer György, Szarvas Menyhért, Szabó József, Kelemen Lajos, Hauptert István kal., Urciusz Emil, Grinausz Béla, Turek Emil, Balázs Samu, Hulik Kránitz Lőrincz mozd.-vez., Szabó Sándor, Regdon János áll. felv., Zech Ferencz kocsifelv., Ackerl József, Glöckner Jakab kal., Pusztai József, Demeter Rezső áll. felv., Kollarits Pál rakfelv., Sári János kal., Holzinger József áll. felv., Bitai Kálmán táv., Bognár János, Zdunic József, Katic Balázs kal., Janovszky Tivadar rakfelv., Sámí László kal., Scheftsik Leó szert. felv., Sólyom Pál kal., Bögös Mihály, Hevesi Ferencz, Pásztóhy Dénes áll. felv.

Kinevezettek: Vasadi Lajos, Kaiser János szert.-felv.-gyakornokok szertárfelügyezőkká.

Átminősítettek illetmény-változás nélkül: Czirbusz Imre áll. felv., Mözer Alajos áll. előlj., Görbe Gyula áll. felv., Debreczeni Lajos kez.-alt., Lapánszky István rakt., Posch Ferencz áll. felv., Putnok Imre kez.-alt., Ertl János kocsim., Farkas István gépfelv., Reményi Antal, Udvardy Szilárd, Sztodola Ferencz áll. felv., Kökény Sándor kez.-alt., Halmos József kocsim., Vogel Béla táv., Lányi József kocsim., Zenovicz Armin áll. felv.

Felelős szerkesztő: **Temesváry Alajos.**

Olvasóink köréből.

Ismeretség hiányában keresek rokonom részére ezen úton egy nyugdíjképes budapesti vasuti hivatalnokot (izr.). Hozomány 15.000 korona, butor és szép kelengye.

Szives ajánlatot lehetőleg fényképpel el látva e lap kiadóhivatalába »Budapesti« czimen kérem.

Cserélni óhajt

állomási előljáró egy olyan kartársával, aki egy felsőbb iskolákkal bíró városba szeretne jutni.
Czim: Állomási előljáró Beeskerek, Vámház.

Alkalmi vétel.

Egy faragott, szekrényes szőnyeg-diván 35 frtért, egy matracos bordeauxbőr-diván 12 frtért, egy kéttámlás ugyanolyan diván 12 frtért és 3.rétü matraccok 4 frttól feljebb azonnal eladók.

Vidéki megrendelések, javítások olcsón és pontosan eszközöletnek. Budapest, Sajó-u. 2.

Fülöp Béla.